

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. An, & quomodo liceat Magistri, vel Patris titulum appetere, vel non appetere? & num virtus humilitatis antiquitus fuerit cognita?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Deuter. 6. 8.
Num. 15. 38.
Deut. 22. 12.

tem nolite vocari Rabbi. Vnus est enim Magister vester, omnes autem vos fratres estis. Quòd si in phylacterijs non licet gloriam captare, quantò minùs in rebus profanis? Phylacteria enim, id est, conseruatoria, erant membranulæ, in quibus legis præcepta scripta fuère, eas Scribæ & Pharisei circum caput, & circum brachia gestabant, vt perpetuò legem Dei ante oculos haberent, quod D. Hieronymus scribit, etiam suo tempore, ab Indis, Persis & Babylonijs fuisse factitatum. Dilatabant ergo phylacteria, vt ijs plura legis præcepta inscribi possent. Sed quia id faciebant, vt longius conspicerentur, & ipsi legem diligentius, quàm ceteri Iudæi seruare viderentur, dilatatio illa erat reprehensione digna; sicut &, quòd magnificarent, seu maiores facerent fimbrias, eandem ob causam. Fimbria enim fuerant fila quadam non texta, quæ ex infima orâ vestis dependebant hyacinthino colore. S. Hieronymus tradit, eos fimbrias has solitos acutissimis spinis inferere, quibus & cum ambularent, & cum sederent compungerentur, eoque dolore diuinam legem in mentem reuocarent. Quæ res etsi alioqui non mala, mala tamen fiebat, ob inordinatum laudis appetitum. Mendacij quoddam genus est, meliorem velle videri, quàm esse; bonaque laudis causa facere, argumentum vanitatis.

III.

Ioan. 3. 10.
Ita Maldonat. loc. cit.

1. Cor. 3. 4.

Aristot. 4.
Ethic. 3.

Magistros quoq; aut Rabbi non vetat absolutè vocari Seruator (cum ipse ad Nicodemum dixerit: Tu es Magister in Israël) sed comparatè ad Deum & Phariseos, de quibus loquitur. Ad Deum, vt comparatione illius neminem putemus, neque patrem, neque magistrum esse posse, & ne istos honoris, & amoris titulos illius honori amorique præferamus. Ad Phariseos autem, ne eo modo, quo illi, id est, ambitiosè, glorioseque aut præceptores, aut patres appellemur, aliosque appellemus, vt illi appellabant, qui dicebant: Ego quidem sum Pauli, ego autem Apollo, vt suo quisque magistro gloriaretur: nec dubium est, quin patrum, & magistrorum, & alios honoris titulos vel dare, vel accipere hominibus fas sit, quin etiam certis de causis appetere; sed certo modo. Sanè, si Aristoteli aliquid damus, Magnanimitas virtus est, quæ omnium virtutum opera ita exequi studet, vt præbeat magni honoris fundamentum: licet non vt directè feratur in ipsum honorem, saltem à funda-

fundamento, & radice sua seorsim sumptū; quia id humilitas non patitur, Philosophis Ethnicorum vel omnino ignorata, vel non nisi per nebulam & obscure cognita: quamuis, si examinatiū dis- purare velimus, re ipsa eadem sit *Humilitatis & Magnanimitatis* virtus. Humilitatem tamen S. Augustinus Ethnicis omnino incognitam fuisse arbitratur. Ita enim scribit: *Hac aqua humilitatis cordis, aqua vita salutaris, abijcientis se, nihil de se presumentis, nihil sua potentia superbe tribuentis. Hac aqua in nullis alienigenarum libris est. Non in Epicureis, non in Stoicis, non in Manichæis, non in Platoniciis. Vbicumque etiam inveniuntur optima precepta morum & disciplina, humilitas tamen ista non inuenitur. Via humilitatis huius aliunde non manat. A Christo venit. Hac via ab illo est, qui cum esset altus, humilis venit. Quid enim aliud docuit humiliando se, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis? & c.*

Quidquid igitur sit de Ethnicis, saltem Christiana humilitas docet, honorum vanitatem non esse ambiendam: immo idem docet Magnanimitas Ethnicorum, quæ ex plurimorum Theologorum sententia, vna eademque virtus est cum Humilitate. Si quidem Aristoteles magnanimitati tribuit, tenere medium in appetitione dignitatum & honorum; ac magnanimo opponit, pusillanimum, qui honorem debitum negligit, & eum qui indebita capessit, quæ sunt vitia humilitati opposita. Quin & S. Thomas ambitionem & inanem gloriam, quæ utique Humilitati opponuntur, tamquam vitia per excessum pugnantia, opponit Magnanimitati. Cum ergo idem sit Magnanimitatis, & Humilitatis medium, eademque utriusque functiones, sequitur eandem esse, sub duplici nomine virtutem, quæ doceat, quo pacto honores fugiendi sint, vel appetendi. Audi Isidorum Pelusiotam: *Ego, ait, et si mirum esse videatur, quod dicturus sum, tamen μεγαλοφρονων (hoc est, animi magnitudinem) τιω μετὶ λόγῳ φρόνησιν (id est, animi affectum, cum ratione coniunctum) esse statuo. Neque enim si quis ab assentatione abhorreat, hunc inter arrogantes numerare oportet. Nec rursus, si quis adulator & sordidus atque ignavus sit, modestum hunc existimare, convenit. Verum eum demum, qui cum ea, qua consentanea sunt, facit, tamen aduersus alios minime inflatur, nec se omnibus anteponit, verum eo gradu & ordine, qui ingenuos viros decet,*

Gg se ipsum

S Augustin. in Psal. 31. ad illud. Verum tamen in diluio, &c.

IV.

Vasq. 1. part. disp. 235. c. 4. Theophyl. Raynaud. lib. 6. de virtutib. & vitijis lect. 2. c. 16. licet. contrarium tenent Caiet. 2. 2. q. 161. 2. 1. Less. l. 4. de Virtut. c. 4. n. 50. S. Thom. 2. 2. q. 131. & 232. Isidor. Pelus. lib. 3. ep. 264.